

zeventiende jaargang

december 1965.

VI

DE NIJDAMSTRA TYNGE

PERIODIEK VOOR DE GESLACHTEN
NIJDAM, NIEUWDAM, VLEER, WIJNIA

NIJDAMSTRA

Orgaan der Nijdamstra Stichting

Het Bestuur van de NIJDAMSTRA STICHTING

wenst alle neven en nichten een

PRETTIG KERSTFEEST

EN

GEZEGEND 1988

ALLEEN.

Het was de avond van Kerstmis; de wind huilde en de deuren en ramen klepperden.

In de kamer was het donker, alleen het kleine plekje waar de man zat bij de open vuurhaard was rossig verlicht door de vlammen.

Naast hem op de tafel lag de bijbel.

Hij had nu zijn hoofd in zijn handen verborgen, een lang mooi gevormd hoofd met donkerbruin haar. Zo in het zachte licht van het vuur, zag men niets van de rimpels om de mond en scheen zelfs het zware verband om de ogen iets wat bij het gezicht behoorde.

Aan zijn voeten, met de kop naar het vuur gewend lag de grote wolfshond.

De man en de hond, zij hadden daar al meer avonden gezeten, steeds zwijgend zodat het knetteren van het hout het enige was dat de stilte verbrak.

Soms was de man op gaan staan en schuifelde hij door de kamer, hopeloos vallend tegen de meubels of zijn handen stotend aan de stoelen, maar met een koppigheid die hem eigen was, had hij niet gewild dat een zuster of een bediende hem zou helpen.

Alleen de hond was zijn getuige geweest en soms had hij in grote moedeloosheid, de kop tussen zijn handen genomen en met zijn tanden op elkaar gefluisterd:

Neen Wolf, niemand moet me helpen de weg hier in de kamer te vinden, ik moet nou zelf mijn weg terug vinden, in het leven ook, en dat is nog veel zwaarder jongen!"

Na zijn terugkeer uit het ziekenhuis, wist hij zeker dat hij blind zou blijven.

Zo met zijn hoofd in de handen herinnerde hij zich alles.

Kerstmis en alleen.

Ach, wat kwamen de herinneringen hem als dansende schaduwen voorbij..... zijn somber gesloten ogen

.....

Ik..... ik kan niet meer..... zei hij met een snik.

Kerstmis en alleen.

Wat was het altijd feest geweest, echt kerstfeest,

thuis bij zijn ouders.

Hoeveel jaren was dat al geleden?

Vele jaren, maar de herinnering bleef.

De man voor de open vuurhaard was op zijn knieën gevallen, hij had het verband van zijn ogen weggeschoven, maar het bleef donker.

Hij dekte zijn ogen met zijn handen.

Even nog wachten..... Wolf..... het doet te veel pijn dat licht.

De hond had zijn ogen opgeheven en kroop naar zijn baas, toen legde hij zijn grote kop op de arm van de man.

De man ging weer zitten en schoof het zware verband voor zijn ogen. Het is nutteloos vechten tegen het noodlot, jongen.

Buiten begon het te sneeuwen, maar zijn blinde ogen konden het niet waarnemen.

De beiaardier in de stadstoren speelde kerstliederen.

De toren zong. "Daar is uit 's werelds duist're wolken

Een licht der lichten opgegaan."

Dat lied kende hij.

Van de duisternis, daar moest men maar niet mee aankomen, maar van dat Licht.

Maar is het kerstfeest niet het feest van het Licht.

Hij probeerde zijn ogen te openen, de haren van zijn oogleden waren vastgekleefd aan het verband en toen hij het wegtrok begon het opnieuw te bloeden. Hij veegde het weg met zijn zakdoek.

Oh, Wolf, zei hij klagend, ik kan niet meer.

Hij legde de handen op de tafel en begroef zijn hoofd erin.

Toen hoorde hij weer opnieuw het carillon.

Daar is uit 's werelds duist're wolken

Een licht der lichten opgegaan.

Het kerstfeest, het feest van het licht.

Hij belde, een bediende kwam binnen.

Lees jij mij eens uit de bijbel voor, van het licht.

En de bediende las het zo bekende Kerstevangelie.

Toen was het even stil in de kamer; buiten hilde de wind en de deuren en ramen klepperden.

Opeens de stem van de man: Alleen, maar met Hem;

donker en toch Licht!

De beiaardier speelde:

"Stille nacht, heilige nacht".

De engelen zongen op de aarde en in de hemel;

"Ere zij God"

Kerstlicht!

Aanbidden.

Onze voorzitter vroeg mij een bijdrage voor het Kerstnummer van "De Tyngge". Ik vind dat moeilijk. Want waar kan men in een kerstnummer nu anders over schrijven dan over het Kind van Bethlehem.

O zeker, ik weet het wel, er zijn kerstbomen en kerstverhalen en kerstlicht en kerstbrood en nog zoveel andere zaken, waarbij het woord kerst gebruikt wordt. Maar het is niet essentieel. Het is geen werkelijkheid. We noemen het maar zo.

Die kant wil ik niet uit.

Al dat gedoe heeft iets onwaarachtigs in zich. En het Kind van Bethlehem verdraagt zich niet met onwaarachtigheid. Dit is geen kind om mee te spelen. Het is een Kind om te aanbidden.

Moet ik hier nu de geschiedenis van het Kind van Bethlehem verhalen?

Ik hoop toch, dat dit niet nodig is. Ik hoop, dat U geen kerstfeest gaat vieren zonder dat Kind. Dat U zich op het kerstfeest toch minstens even zult verdiepen in de geschiedenis van dat Kind. Dat U het voor U zelf leest. En dat U het voorleest in Uw familiekring. U vindt de geschiedenis in Lucas 2. Dat is het derde boek van het Nieuwe Testament.

Als U dit leest, dan hebt U alles. Wat kan ik hier dan nog aan toevoegen? Ik ben zo bang om te gaan manoeuvreren met woorden. Want dan ontstaat de mogelijkheid, dat ik met mijn woorden het werkelijke Kerstverhaal ga overspoelen. Dat de Christus verdwijnt uit het Kerstfeest en er niets over blijft dan een menselijke visie.

En toch wil ik zo gaarne iets schrijven bij dit Kerstfeest van 1965. Mag het een belijdenis zijn? Heel persoonlijk.

Ik geloof in het Kind van Bethlehem als mijn Heer en Heiland. Zeggen deze woorden U niets? Zijn het termen die U reeds zo dikwijls hoorde en waarvan dientengevolge de betekenis is uitgesleten?

Dat is zeer goed mogelijk. We kunnen ook aan het mooiste gewend raken, zodat we het mooie niet meer zien. Dat is erg. Dat is een verarming. Arme mens, die het wondermooie van het Kerstfeest niet meer kan zien. Die zich alleen maar vergaapt aan lichtjes en gezelligheid en een ontroerend verhaaltje.

Dit is het essentiële. Dat in Bethlehem geboren werd de Zoon van God. En dat deze vernederende geboorte geschiedde, omdat God U en mij lief heeft.

Daar begrijpt U niets van? Ik ook niet. Ik begrijp er ook niets van.

Als ik Gods daden zou kunnen begrijpen, zou ik zelf God moeten zijn.

En ik ben slechts een mens.

Maar in dit onbegrijpelijke ligt het bewijs van de waarheid. Een bewijs uit het ongerijmde. Geen mens was ooit in staat, zo iets wonderlijks te bedenken.

Een mensheid, die zich van God afwendt.

En een God, die het liefste wat Hij heeft, geeft om die mensheid te redden.

Wie dit indent, kan niet meer schrijven, hij kan alleen aanbidden.

Koedijk (N.H.)

H. Nijdam Lzn.

Van penningmeester tot AMATEUR-genealoog.

Als men jarenlang penningmeester van een familievereniging is, wordt men van lieverlede ook een vraagbaak voor velen.

Allerlei vragen worden gesteld en als men zijn best doet zo goed mogelijk van replek te dienen, staat men al gauw als een soort "ANTWOORDMAN" te boek. Niets is echter minder waar, zodat ik nu iets dien te herhalen, wat al eens eerder geschreven werd en

wel voor diegenen, die nogal onverschillig tegenover genealogie staan.

- Wellicht onnodig te vermelden, dat hiermede familie- of afstammingsonderzoek wordt bedoeld. -

Vroeger was men over het algemeen de mening toegedaan, dat uitsluitend de adel zich hiermede mocht bezighouden. Stel eens voor, dat een boer of loontrekende met een stamreeks voor de dag zou komen, waaruit zou blijken, dat zij bijvoorbeeld ook een wapen hadden, wat bleef er dan over van hun voorgeslacht, waarop men zo trots was.

- Dat is nu wel verleden tijd. -

Men is er wel van overtuigd, dat het niet alleen bedoelde categorie was, waar bij het afstammingsonderzoek bleek, dat adel wel eens afstamde van een doodgewoon ambachtsman en een arbeider wel eens van adel.

Dat rang- en standsverschil is in de loop der jaren dus wel wat veranderd, zodat iederéén in de lande gelijke rechten heeft, ongeacht zijn voorgeslacht. Niemand uitgezonderd mag dus trots op zijn of haar voorgeslacht zijn en keren we eigenlijk terug naar de "goede oude" tijd, toen afstammingsonderzoek noodzaak was. In de oude Statenbijbels werden de geboorten, huwelijken enz. aangetekend, ter wille van het nageslacht.

In die tijd had men nu eenmaal minder afleiding als tegenwoordig en hield men de familiegeschiedenis in ere.

In het Boek der Boeken zijn hele hoofdstukken gewijd aan stamreeksen en stambomen. Bij onze voorouders was er een diep godsdienstig besef, dat zij zich met de geschiedenis van de familie bezig hielden, wat ze niet anders kenden als een noodzaak, een natuurwet als het ware.

Als ik thans de diverse invulstaten over de naaste familie napluis, is er praktisch geen één volledig. Alleen al op grond hiervan blijkt dus al de noodzaak tot het samenstellen van onze genealogie.

Het is geen kwestie van eerezucht of hobby, die een hoop geld kost en geen praktisch nut heeft, zoals dikwijls ondersteld wordt, maar behalve de natuur-

lijke oorzaak, heeft het ook nog een direkte praktische waarde voor het thans levende geslacht. Denk bijvoorbeeld maar eens aan de erfelijkheidswetenschap, welke heeft aangetoond, hoe bepaalde eigenschappen, zowel lichamelijk als geestelijk niet alleen van ouders op kinderen, maar ook van vroegere generaties op de nakomelingen overgaan.

Op grond hiervan is het gewenst, dat we weten, vanwaar wij gekomen zijn, daar we dan ook kunnen weten, welke eigenschappen zich bij de kinderen voor kunnen doen. De voorbeelden liggen voor het grijpen.

De bezwaren, verbonden aan het beoefenen van de genealogie, zijn meestal de kosten.

Vindt een afstammingsonderzoek individueel plaats, dan is dat inderdaad zeer kostbaar.

In familieverband, zoals in onze Stichting, worden de kosten gezamenlijk gedragen.

Dit is het grote voordeel binnen het kader van een familievereniging, want we doen het gezamenlijk, getrouw aan ons devies:

====="MET ELKANDER, VOOR ELKANDER!!!"=====

C.S.

HERSENSCHUDDING van neef Nijdam bleek later pas.

De grootste sensatie in de TROFEE BARACCHI (Italië) was wel het merkwaardige "doen" van Henk Nijdam.

In de 113 km lange rit lag hij met zijn ploeggenoot Gerben Karstens na een 90 km twee minuten voor op alle andere beroemdheden op wielrennersgebied.

Toen kwam Henk ten val, nadat hij waarschijnlijk het achterwiel van Karstens had geraakt. Een motorordonans, die zijn motor op het natte parkoers niet in bedwang kon houden, sleurde hem nog zo'n dertig meter mee.

Hij werd echter weer op de been geholpen, kreeg een andere fiets aangeboden en weg reed onze neef, alsof er niets gebeurd was.

Een paar honderd meter voor het stadion reed hij, in plaats van rechtdoor, rechtsaf een boulevard op, dwars

door de rode stoplichten en verkeer heen. De ploegleider reed hem kris kras achterna en bracht hem weer op de goede weg naar de Vigorellibaan, waar Gerben Karstens hem alweer tegemoet reed. Hij nam hem mee tot in het stadion, waarbij Henk alsmaar riep: "Rijden Karstens!" - "Rijden Karstens!".

In het stadion reed onze neef als het ware in trance de ene ronde na de andere, toen zijn maat hem van de fiets sleurde.

Toen hij eenmaal grond onder de voeten voelde en wat van de rit bekomen was, ging het wel weer en ook later, na in Milaan in een ziekenhuis te zijn onderzocht, in zijn hotel.

Maar op weg naar Holland zat hij er dikwijls naast, als hij wat zei en thuisgekomen werd opnieuw een dokter geraadpleegd. Deze constateerde, dat hij een hersenschudding had en voorlopig plat op zijn rug zou moeten blijven liggen.

C.S.

FAMILIE-BERICHTEN.

Overleden J.E. NIJDAM,

69 jaar.

w. v. J. de Vries.

Bolsward, nov. 1965.

DE TIJD.

Het oude jaar 1965 (zij is pas nieuw, zo snel gaat de tijd) behoort bijna weer tot het verleden.

Op Oudejaarsavond zijn aller ogen op de klok gevestigd, twaalf uur mag ons niet ontgaan.

De tijd-indeling in twaalf dag- en nachturen is oer-oud. Reeds in de Egyptische oudheid bestond deze en ieder van de 24 uren had toen zijn eigen naam; ook werd op beeldhouwwerken ieder uur door een aparte vrouwelijke figuur symbolisch voorgesteld. (uurgodinnen), waarvan

die van de nacht een ster, die van de dag een zonneschijf droegen.

Even zo oud als het getal der uren, is de klok. De Egyptenaren en de oude Aziatische cultuurvolken bezaten niet alleen een zonnewijzer, maar ook water- en zanduurwerken.

De uitvinding van de wateruurwerken wordt de Egyptische God Phot toegeschreven, die een machine heeft uitgedacht, welke twaalf keer op een dag met gelijke tussenpozen water liet uitlopen.

Nauwkeuriger berichten over uurwerken hebben wij het eerst uit Flato's tijd (400 v. Chr.) waarvan een wateruurwerk sprake is, dat in verbinding stond met een fluitwerk en ieder uur met een muziekstukje aankondigde.

In Rome werd de eerste klok door Scipio Nasica ingevoerd (145 v. Chr.) en reeds spoedig was een uurwerk in het Romeinse rijk niets bijzonders meer.

Van de beroemdste klokken van onze tijdrekening noem ik die van Severus Boëtius, die met automatische beelden voorzien waren en ook de bewegingen van de hemellichamen aangaven. En verder de klok van Karel den Grote.

Het eerste uurwerk, dat alleen door tandraderen gedreven werd, staat op naam van de aartsbisschop Pacificus (9e eeuw). Door de volmaking van de laatste soort verdwenen de wateruurwerken meer en meer, alleen de zonnewijzers blijven als sieraad in de tuinen, evenals de zanduurwerken ter versiering van de schrijftafel.

Nu wil ik nog graag iets schrijven over oudejaarsavond. Van oudsher is de huiskamer op Oudejaarsavond het zinnebeeld van eendracht in het familieleven. Op geen enkele avond komt de betekenis van de huiselijke haard zo goed naar voren als op de laatste avond van het jaar. Geen enkel moment van het jaar heeft zulk een diepe betekenis als het middernachtelijk uur van de Oudejaarsavond.

Leeft iedere dag zo, opdat gij aan het einde van elk jaar moogt kunnen zeggen, ik heb mijn best gedaan mijn plicht te vervullen tegenover mijzelf en mijn medemens, dan geldt het gezegde:

EIND GOED, AL GOED.

Toestemming voor een huwelijk.

Waar wilt U nu over schrijven voorzitter, begeeft u zich alstublieft niet op glad ijs.

Wees gerust, dit onderwerp is mij voorlopig te machtig. Misschien is het een goed onderwerp voor een "gesprek".

Wie iets hiervoor voelt, neemt de pen ter hand.

Uw bijdragen zijn hartelijk welkom aan het adres: Coornhertstr. 12 te Leeuwarden.

Thans vertel ik u een voorval uit de 18e eeuw, zoals ik dit eens gelezen heb.

Het was in Duitsland de gewoonte, niet alleen onder de militairen, maar ook onder de adellijke families, om bij het aangaan van een huwelijk de toestemming van de koning te vragen.

Een edelman, wilde zich voor de vierde maal in het huwelijk begeven en hij zond daarom een verzoekschrift aan de koning, Frederik de Groote.

De koning echter zond het verzoekschrift terug met het onderschrift: Bij een zo druk gebruik, kan deze formaliteit worden nagelaten.

Op grote diepten in de oceaan.

Het zeer grote aantal lichtjes in de diepzee gaf de onderzoeker Beebe, die in zijn bathysfeer (een stalen bol met een venster van kwarts, opgehangen aan stalen kabels) tot op een diepte van 900 meter afdaalde, de indruk van een sterren-hemel.

Barnton daalde tot 1350 meter en professor Picard zelfs tot 3000 meter.

Door de vele onderzoeken, die men heeft verricht, is de theorie, dat in de diepzee, waar temperatuur, druk, licht en zoutgehalte steeds gelijk zijn gebleven, nog dieren zouden leven, die men elders op aarde als fossiel had aangetroffen, gedeeltelijk bevestigd.

Men heeft namelijk oeroude vormen van leven aangetroffen; een wonderlijke vis, die tot op het moment dat hij door vissers aan de oppervlakte werd ge-

bracht, sinds miljoenen jaren als uitgestorven werd beschouwd. Haaien, die verwant waren aan soorten uit de oertijd.

Het is echter zeer moeilijk om een bepaalde vangst naar boven te brengen. Immers, de dieren, die in de diepte leven, hebben weefsels, die zijn aangepast aan de grote druk, die daar beneden heerst. Brengt men die naar boven dan scheuren de weefsels, waardoor het gevangen materiaal soms erg wordt misvormd.

Wij weten dus, dat de diepzee bewoners, die in een omgeving, waar licht, temperatuur en druk zo geheel verschillen, ook geheel anders zijn gebouwd.

Zonlicht dringt slechts tot op 200 meter diepte door. Planten, die van het licht afhankelijk zijn, worden na 60 meter al schaarser en komen op diepten van meer dan 180 meter dan ook niet meer voor.

Wanneer zonnestralen, die, zoals u weet, uit meerdere kleuren bestaan, op een bepaalde diepte zijn gekomen, is het rood, het oranje, het geel en het groen geheel geabsorbeerd. Tengevolge daarvan heerst er in de diepte een blauwachtig-paarse schemering en in het diepste gedeelte van de oceaan zelfs een inkt-zwarte duisternis, bij een temperatuur van ongeveer 0 graden Celsius. Bij elke 10 meter daling neemt de druk ongeveer met 1 atmosfeer toe en het is juist aan de weefsels te danken dat er bij zeer zware druk toch nog weekdieren, slakken en kwalen voorkomen, die van deze druk geen hinder ondervinden.

De hoogst ontwikkelde weekdieren, die in de diepzee leven, zijn de inktvissen. Er bestaan vele soorten inktvissen; de grootste soort heeft een lichaam met een omvang van circa 10 meter. Wanneer hij zijn vangarmen uitstrekt, heeft hij een lengte van ongeveer 16 meter. Dit beestje leeft op een diepte van ongeveer 450 meter. Merkwaardig is het, dat inktvissen, die in minder diep water leven, donkere inktwolken spuiten; terwijl die, welke in de duisternis der diepte leven, lichtende wolken uitstoten.

De diepzeevissen zijn meestal klein en soms zo doorzichtig, soms donker gekleurd. Bepaalde soorten zijn blind, andere hebben ogen, al of niet op "steeltjes". De blinde soorten moeten zich redden door sterk ont-

wikkelde tastorganen, (tentakels, die zich aan de kop bevinden), aan het einde waarvan een lichtgevend orgaantje zit, soms groen, ook wel geel of rood. Hun bekken zijn groot met vlijmscherpe tanden. Doordat er geen planten voorkomen, leven zij van de roof. Lichtgevende orgaantjes vindt men niet alleen bij de vissen, doch ook bij de daar voorkomende slakken, kwallen en inktvissen.

Het moet een geweldig imponerend gezicht zijn, om al deze gekleurde lichtjes in de duisternis te zien zweven en het valt dan ook niet te verwonderen, dat geleerden er door geboeid werden en dat Beebe schreef van een "fonkelende sterren-hemel".

Wie wil me helpen?

U, volle neef, hartelijk dank.

Wat U moet doen?

Alle advertenties, mededelingen enz, die betrekking hebben op Nijdam, Nieuwdam, Vleer en Wijnia uitknippen uit dag- en weekbladen en opzenden aan Coornhertstraat 12 te Leeuwarden.

Heeft U bovenstaand gelezen?

Dit is niet voor een ander maar voor U bestemd.

Laat me niet in de kou staan.

Uw voorzitter.

DE REIS.

Ik wil mijn doel bereiken.

U schijnt tenminste een doel te hebben en dat kan lang niet van ieder mens gezegd worden.

Veel mensen leven van de ene dag in de andere, zonder enig doel.

Zonder doel dat spaart tenminste hoofdbreken. Het leven rolt gemakkelijk van 1965 in 1966.

Wat zegt u, ten dele ten koste van anderen? Dat kan het zijn.

U hebt dus een doel, maar zult u het ook bereiken?
Natuurlijk, want ik zet alles op alles.

En wat een mens beslist wil, dat wordt verwezenlijkt.
Ja, ja, maar nu moet ik toch even denken aan die man,
die de allerbeste richtlijnen voor zijn gezondheid
nastreefde en toch ziek werd. Op de meest onverwachte
momenten kan je alles uit de handen worden geslagen.
Overdreven? Och, dat zou ik zo niet zeggen. U ziet
toch niet de mens alleen van de buitenkant. De werke-
lijkheid van het leven is dikwijls zo geheel anders.
U hebt dus werkelijk een doel en om dat doel te be-
reiken, koos u de ingeslagen weg.

Weet U wel zeker, dat de ingeslagen weg, de juiste
is, de gemakkelijkste weg, om het doel te bereiken?
Zeur nu niet langer, man, zegt u, en toch wil ik nog
even verder met u praten.

Weet u waaraan ik moest denken?

Mensen uit uw omgeving stuwen u ook in een bepaalde
richting.

Hun plannen en de Uwe vallen meestal niet samen.
Ook u hebt plannen met anderen, die weer niet met de
hunne stroken.

Het leven is zo gecompliceerd, dat er bijna niet
uit te komen is.

U weet dus zeker, dat u het einddoel zult bereiken.

U gaat dus op reis.

Laat ons maar bij het begin beginnen.

Op een goede dag is u het leven binnengestapt. Nou,
nou, binnengestapt. Laat maar staan.

Het eerste station, dat u aandeed was de school.

Een belangrijk station.

Het tweede station is..... nu moet ik even het
spoorboekje raadplegen, want U moet overstappen. Ja,
daar heb ik het, blz. 7. Zo'n spoorboekje is toch een
wonderlijk ding. Alles moet precies kloppen en het
klopt.

Ik bewonder altijd de voortreffelijke organisatie van
dit geweldig bedrijf. Weet U hoeveel treinen op dit
moment door ons land daveren?

Maar wij reizen naar het tweede station, onze werk-
kring.

Dit is toch ook een zeer belangrijk station.
Maar kom, we moeten verder het einddoel is nog niet bereikt, en bovendien het is géén stoptrein.
U stapt over in de trein naar L. en dan is U spoedig in L., dat is levensgezel.
Dat is me even een belangrijk station?
Als we nu verder gaan, zullen we dan maar een stoptrein nemen?
Want nu verder in een ruk dat wordt misschien te veel voor u.
U wilt toch uw doel bereiken en daar is u nog lang niet.
Weet u dit zeker?
Laat ons toch even uitstappen en even op het perron blijven staan.
Het koude verlaten perron en boven uw hoofd de stationsklok.
De wijzers van de klok gaan met korte sprongetjes in het rond. Doen wij niet verstandig, de trap maar afdalen, door de tunnel lopen en ons kaartje maar aan de laatste man afgeven.
Ik weet het wel, u kocht gisteren een spoorboekje.
U nam de trein van 12.5 en om 20.12 was u in W. en om 21.15 te L. en om..... Hoe laat was u daar?
Het doel bereikt?
Ja, gefeliciteerd!

De voorzitter.

-o-o-o-o-o-

-o-o-o-

-o-

BESTUUR NIJDAMSTRA - STICHTING:

Voorzitter: T. Nijdam, Coornhertstr. 12, Leeuwarden
tel. 05100 - 22167.

Secretaresse: M.H. Nijdam-Nijholt, Robert Kochstr. 21,
Leeuwarden, tel. 05100 - 21232.

Penningmeester: C. v.d. Schoot Azn., Leeuwarderweg 63,
Sneek, tel. 05150-3028.

LEDE N:

H. Nijdam-Smit, Boerhavelaan 113, Groningen.

A. Vleer, H. Sytstrastraat 18, Sneek.

K. Nijdam, Anna v. Burenstraat 14, Sneek.

=====

POSTREKENING: 82.67.24 t.n.v. penningmeester NIJDAMSTRA-
STICHTING, Sneek.

FAMILIEBLAD: "De Nijdamstra-Tynge", lid/abonnees betalen:
f. 4.25 per half jaar. Donateurs (leden
f. 1.-- per half jaar).

REDACTEUR: T. Nijdam, Coornhertstr. 12, Leeuwarden.

ADMINISTRATIE: K. Nijdam, Anna v. Burenstr. 14, Sneek,
tel. 05150-3739.

BIJ ONBESTELBAARHEID GAARNE RETOUR AAN:
Anna van Burenstraat 14, Sneek, zo mo-
gelijk met opgave van nieuw adres.